

Reina Crispijn

Dochter van de sterren

band 1

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

PROLOOG

De politiemensen tegenover me keken me vriendelijk en welwillend aan, maar ik zag dat ze me niet geloofden.

‘Zo is ze niet,’ herhaalde ik met klem. ‘U moet onderzoek doen. Ik ken haar. Ik... ik was haar vriend.’

‘Kennelijk had mevrouw nog meer vrienden,’ merkte de jongste van de twee lacherig op.

Even voelde ik de neiging om de man in zijn gezicht te slaan, maar dan kon ik helemaal wel inpakken. Een belediging van een ambtenaar in functie werd zwaar opgenomen.

Natuurlijk kregen ze wel meer van dit soort zaken op hun bureau en bleek later dat iemand er inderdaad vandoor was gegaan met een minnaar of minnares, maar hoe moest ik nu duidelijk maken dat dat hier beslist niet het geval was?

Ik wist dat ik de schijn tegen had. Wie werd er eerder geloofd: een kunstenaar van half Nederlandse, half Italiaanse afkomst of een volbloed Nederlander van zogenaamd onbesproken gedrag?

‘Hij heeft me bedreigd,’ zei ik.

De oudste politieman ging rechtop zitten en

nam het gesprek over. 'Bedreigd? Wanneer?'

'Gisteravond.'

'En hoe wist u dat het haar man was? U vertelde net dat u hem nog nooit ontmoet had?'

'Ik wist dat hij het was. Zij heeft me op de dag dat ze verdween, verteld dat iemand ons had gezien en dat die vrouw – want het was iemand die het huis schoonhield – ons absoluut zou verraden. Hij zou mij zeker vermoorden.'

'Ik kan me dat nauwelijks voorstellen. Meneer is een gerespecteerd lid van de gemeenschap in Landsend,' merkte de agent op.

Wanhoop overviel me. Het bleek onbegonnen werk om hen te overtuigen van de ernst van de situatie.

Ik stond op, groette en verliet het politiebureau.

Eén ding weet ik wel: ik ga weg en kom nooit meer terug in dit land van mist, regen en wind.

1

Alexander Hagoort keek naar de tengere figuur van Lunia Bentinck die in verwachting was en had diep respect voor haar. Ze moest toch maar al die maanden de last van een baby dragen.

Lunia ving zijn blikken op en trok heel even haar wenkbrauwen omhoog.

Betrapt keek Alexander haar aan. ‘Hoelang moet je nog?’ vroeg hij toen toch wel een beetje verlegen.

‘Vijf weken, hoezo?’

‘Het lijkt me niet zo prettig om dat extra gewicht mee te moeten torsen.’

Lunia begon te lachen. ‘Torsen is overdreven, Alexander, zo erg is het niet. De eerste maanden voel je er bijna niets van. Het zijn alleen de laatste maanden die wat zwaarder zijn, maar ik heb het er graag voor over. Ik zal de koffie halen.’

‘Doe ik wel, blijf jij maar zitten.’ Oscar, haar echtgenoot, sprong op en liep weg.

‘Het liefst zou hij mij de hele dag op een stoel laten zitten, zo bang is hij dat er iets met de baby of mij gebeurt,’ merkte Lunia lachend op. Ze keek de man tegenover haar aan. Zo beroemd en toch zo bescheiden. Oscar en zij hadden hem

ontmoet tijdens een nieuwjaarsreceptie van het gemeentebestuur van Landsend, waar hij zich wat achteraf had opgesteld. Eindelijk had ze haar kans schoon gezien. Ze had al haar moed bij elkaar verzameld, was op hem afgestapt en had zich voorgesteld.

‘Ik heet Lunia Bentinck en ik heb al uw boeken gelezen.’

Eerst had hij afhoudend gereageerd, maar toen ze verder aan de praat raakten, was er een klik tussen hen ontstaan en vanaf dat moment dateerde hun vriendschap. Sindsdien kwam Alexander Hagoort regelmatig bij hen op bezoek, maar andersom kwam niet vaak voor. Het Huis op de Klippen, zoals Alexanders huis in de volksmond werd genoemd, was een groot en somber bouwwerk dat niet erg tot bezoek uitnodigde. Men zei dat het er spookte. Maar die praatjes had Lunia naar het rijk der fabelen verwezen en ook Alexander had er nooit iets over gezegd.

‘Mag ik een onbescheiden vraag stellen?’ vroeg Lunia.

‘Jij kunt niet eens onbescheiden zijn,’ merkte Alexander complimenteus op.

‘Waarom ben jij nooit getrouwd?’

Hij aarzelde even en antwoordde toen: ‘Een

van de redenen is: ik heb van huis uit niet zo'n goed voorbeeld meegekregen. Het huwelijk van mijn ouders was op de schaal van tien een mager drie. Mijn vader...' Hij haalde zijn schouders op. 'Ik heb nooit iets van die man begrepen.'

'Hoezo?'

Alexander keek peinzend voor zich uit en dacht na. Toen zei hij: 'Mijn vader hield zogenaamd van mijn moeder, maar daar was in de omgang niet veel van te merken. Mijn moeder kwam uit Zweden. Ze was in de verte familie van mijn vader en trouwde met hem. Door haar huwelijk kwam ze hier terecht.'

'Wie kwam door haar huwelijk hier terecht?' vroeg Oscar die binnenkwam met een blad met koffiekopjes.

'Zijn moeder,' antwoordde Lunia. 'Ze was een Zweedse.'

Oscar voorzag hen van koffie en ging zitten.

'Alexander wilde juist iets over het huwelijk van zijn ouders vertellen,' legde Lunia uit.

'Mag ik ook meeluisteren?' vroeg Oscar.

'Ja, vanzelfsprekend,' zei Alexander. 'Maar het is geen leuk verhaal.' Hij wachtte en leek te twijfelen of hij verder zou gaan. Heel even zuchtte hij, maar hij begon toen toch te vertellen.

‘Mijn vader had een kleine rederij. Zijn vrachtschepen voeren voornamelijk op de Scandinavische landen. Hij ontmoette mijn moeder, een verre achternicht van hem, hij werd hals-overkop verliefd op haar en samen gingen ze in Landsend wonen. Volgens mij heeft mijn moeder altijd heimwee naar Zweden gehouden.’

‘Leeft ze nog?’

‘Dat weet ik niet,’ antwoordde Alexander. Zijn gezicht veranderde in een strak masker.

Het bleef stil. Lunia noch Oscar durfde te vragen wat er was gebeurd met de vrouw.

‘En je vader?’ vroeg Lunia toen aarzelend.

‘Die is in de jaren tachtig overleden aan dementie, maar Sven en ik houden het op het syndroom van Korsakov. Hij heeft zich letterlijk dood gedronken. Mijn vader was een jaloers en onaardig mens, althans voor mijn moeder en mij. Ik weet nog hoe bang ik voor hem was. Sven, mijn broer die acht jaar jonger is dan ik, was zijn lieveling, zijn alles. Mijn vader vond mij te vrouwelijk en schold me vaak uit voor watje, mietje, nou ja, jullie kennen die aardige aansprektitels wel. Ik was een dromerig kind dat graag op zolder speelde en verhalen verzoon. Mijn moeder had erg te lijden onder zijn humeur. Als hij in

zo'n ellendig agressieve bui was, schold hij haar verrot en kon ze geen goed meer doen. Een enkele keer ging hij zo ver dat hij haar sloeg. Toch waren zijn sarcastische opmerkingen en vernietigende commentaren nog slechter te verdragen. Ik weet dat ze van plan was om te vluchten, want dat had ze me verteld. Op een dag is ze zomaar verdwenen.'

Alexander slikte en schudde in onbegrip zijn hoofd.

'Ze liet ons achter bij die... man. Ik herinner me nog hoe hij vloekend en tierend van woede door het huis liep, met deuren sloeg en haar uitmaakte voor... hoer.'

'O Alexander,' fluisterde Lunia geschokt.

'Ja, ik zei toch dat het geen leuk verhaal zou worden? Mijn vader vertelde ons dat mijn moeder iemand had ontmoet en ervandoor was gegaan. Ik wist dat mam vaak langs het strand wandelde met een vriend, tenminste, als mijn vader van huis was op zakenreis, maar ik wist niet dat er een liefdesrelatie tussen hen was ontstaan. Mijn vader is er op de een of andere manier achter gekomen. Waarschijnlijk heeft iemand gepraat. De situatie werd bijna onhoudbaar voor mijn moeder, maar wat ik toch nog steeds niet begrijp,

is hoe ze ons in de steek heeft kunnen laten. Ik was tien, Sven was twee en ze was dol op ons. Hoe kon ze ons dan achterlaten bij zo'n man met losse handjes?' Hij haalde zijn schouders op, vol onbegrip. 'Zonder afscheid te nemen is ze met de noorderzon vertrokken. Ze had het noodzakelijkste meegenomen: haar paspoort, haar sieraden en wat kleren. Waarschijnlijk hield ze meer van die nieuwe vriend dan van ons of ze kon niet langer tegen de situatie op. Mijn vader liet alle muren die zij beschilderd had, behangen, sleepte al haar spullen naar de zolder en sloot die af. Ik ben er nooit meer op geweest, want ook ik was vreselijk kwaad. Ik had niemand meer die me kon beschermen tegen de woede-uitvallen van mijn vader. Pa raakte in een depressie en hij begon te drinken. "Ik mis haar zo," snikte hij als hij weer eens te veel ophad. "Waarom? Waarom?" Dan pakte hij de trouwfoto en kon er uren naar blijven turen. Hij leed echt onder haar afwezigheid en moet toch wel erg veel van haar gehouden hebben. Toen ik wat ouder was, vroeg ik waarom hij, als hij zo veel van haar had gehouden, haar dan niet wat vriendelijker en liefdevoller had behandeld. Dan was ze toch nooit weggegaan?

“Ach,” antwoordde hij, “je moeder heeft nooit van mij gehouden. Het was een kwestie van tijd dat ze zou vertrekken.” Er kwamen natuurlijk vragen. Iedereen wilde weten waar mijn moeder was, maar wij wisten het antwoord niet, tot Sven en ik een halfjaar na haar vertrek een pakje kregen over de post. In dat van Sven zat een leren voetbal en in mijn pakketje zat een Parker pen met een in leer gebonden dagboek. Er zaten briefjes bij, waarschijnlijk geschreven door iemand anders, want het was beslist niet haar handschrift: *Voor mijn lieve Alexander* en *Voor mijn lieve Sven*. Dat waren de enige tekenen van leven die we ooit mochten ontvangen.’

‘Waar kwamen die pakjes vandaan?’ vroeg Lunia enigszins verbaasd. Ze vond het verhaal over het handschrift van Alexanders moeder wat vreemd. Waarom had die vrouw er niet zelf een briefje bij gedaan? Vond Alexander dat niet raar?

‘Uit Kopenhagen,’ antwoordde Alexander. ‘Dat was op te maken uit het poststempel. Mijn vader is direct naar Denemarken afgereisd om haar te zoeken, maar natuurlijk zonder resultaat. Hij kende de stad niet eens. Dan kun je gaan